

ВІД РЕДАКЦІЇ: ВІЙНА РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ

Дорогі шанувальники «Світогляду»!

Я пишу ці рядки в переддень головного свята православних християн – Великодня та після 60 днів кривавої війни путінської Росії проти України.

Так уже сталося, що в цьому драматичному для України та світу році у квітні відзначають три головні релігійні свята – Великдень, Пейсах та Рамадан. Ми віримо в нашу Перемогу та сподіваємося на волю Божу – зупинити цю страхотливу війну та відновити мир на нашій багатотраждальній землі. Впевнені, що Україну очікує справжня Весна – час її всебічного відродження. Дозволю собі тут ліричний відступ про мою весну у Львові 1956 року, коли я вперше на майданчику біля будівлі Львівського політехнічного інституту побачив, як квітне магнолія (таке диво і зараз спостерігаю, відвідуючи Головну астрономічну обсерваторію ГАО НАН України). Тоді написав я такі рядки:

Усмішкою білого цвіту

Тебе зустрічає вона

Й слова весняного привіту

Немов би здаля промовля.

Це усмішка весни чарівної,

І кохання, і щирих надій.

Це пісня душі молоді

І пора незабутніх подій.

**Ярослав Яцків, академік НАН України,
головний редактор**

А цього року події справді незабутні.

Вони різнопланові – від трагічних до оптимістичних*.

Є таке латинське прислів'я: «*Tempora mutantur et nos mutantur in illis* – Часи змінюються і ми змінюємося разом з ними». І сьогодні ми, громадяни України, подумки згадаємо забуту істину: духовні цінності і традиції стають визначальними в житті суспільства, яке прагне повернути собі почуття гідності й самоповаги.

А як же нам відноситись до ворога, який безпідставно та віроломно напав на Україну? Ми довго намагалися бути просто сусідами. А як бути далі? – може запитати читач. З приводу цього питання точаться дискусії та відбувається обмін думками між експертами та простими громадянами. В журналі ми подаємо деякі з них.

Звісно, страждання та кров одних і агресія та вихвалання інших завжди приводить до роз'єднання народів. Але ж так вічно продовжуватися не може, і потрібно шукати порозуміння (я усвідомлюю, які нарікання можуть сьогодні викликати такі мої слова). Але коли я вживаю слово «порозуміння», то маю на увазі взаємопорозуміння всіх – рівних з рівними, достойних жити у мирі на нашій унікальній планеті Земля.

Античний історик **Фуکیدід** запитував себе, чому люди воюють і чи можливий світ без воєн? І прийшов до висновку: «*Так уже облаштований світ, що справедливість є предметом розмови рівних за силами, бо зрештою сильний вимагає того, що вважає можливим вимагати, а слабкий змушений підкорятися*».

Сучасні події в Україні та світі є підтвердженням цієї тези. На порядку денному стоїть питання про встановлення нового світопорядку. Очевидно, що коли війна закінчиться, цей новий світопорядок вже не буде визначатися підсумками Другої світової війни, і настане нова ера в Європі – ера, яку визначатимуть наслідки війни в Україні. ■

*Про це говориться у Зверненні Ініціативної групи «Першого грудня» (див. далі у цьому випуску «Світогляду»).